

MAX BLECHER

Párizs (Paris)

Emlékszel még, ahogy megérkezted, s a mozdony a fejedben sivította Párizs
Párizs

Sötét volt és más homályos dolgok lestek rád az utcákon s az égből

Összehúztad magadon a felöltőt hogy ne juthasson be az éji szél

A mellkasodon tátongó üregbe, melankóliáid mélyére

Kint a bulvárok néptelenek voltak mint a régi temetők

Vagy kertek ahol nincs már ember csak csendek bolyongnak.

Te sírtál vagy sírás kerülgetett, beborult az ég, ugyanaz az elhasznált ég,

Ugyanaz a vidéki bánatok fölötti szűkös égbolt, ugyanaz a vászonból szőtt ég

Ott hagyta csomagjaid a szállodában s bennük lelked is

Otthoni lelked melyet gondosan pakoltak bazsalikomos ruhák közé

Úgy bolyongtál hát az utcákon, lélek s bőrönd nélkül, mint hústalan szellem

Mint felhő az aszfaltszínű égen, formátlan, gomolygó felhő.

Az utcákon újra s újra házfalakba ütközött kezed,

Hadonásztál velük örülmód, és közben zúgott fejedben hogy Párizs Párizs

Mígnem kimerülten fájó lábbal vállal s fájó fejjel

Beléptél egy ünnepien fénylő házba; bordély volt.

... Egy szőke s nagyon szép nő harisnyáit nézted beléjük ájulva

Ő komplikált s tán nagyon kellemes dolgokról kérdezett, de nem értetted

Csak most érkeztél Moldova mélyéről, pár estével előbb

Anyáddal, apáddal, nővéreiddel ültél még az asztalnál,

Itt sápadtan sokszorozták arcodat a tükrök, meleg volt, de kint az ősz sejtetted

Mint egy csalódás, úgy jött ő is Moldova mélyéről, szelek hozták

És a régi esők, a régi és jól ismert víz amely az égből járdákra hull

Ilyen volt kint vagy ennél is hidegebb, sötétebb, néptelenebb,

Eső szemerkélt s a véred ott bolyongott benned ahogy mindig, halk szavak húsában,

Olyan volt, mint rég, a bőr alatt a szőke lány örömeivel

Mint tízezer éves visszhang, mint egy földött sírbolt

Abszurd, magas és szép, kóborkutya-émlék az esőben

A ruha szövetében, hajban, agyban, hotelszobában melyet beleng

A forró bőr s a bordély selyemillata, Párizs volt, Párizs, a sápadtfényű

Hotelszobába zártan egyedül a fényben de még élve

Furcsa karok öleltek át s kezek melyek az éj közepén

Csillapították a vihart s a vért is benned puha kendők érintésével

Párizs volt ez, Párizs, későn aludtál el, Ó! párnákba temetve,

Otthoni álmokba, igazi álmokba, viaszos álmokba.

.....
És csak reggel mikor a napsugarak fénylő tiszta kísértetei

Elözönlötték az ablakot s kardot szegezve rontottak a tükörnek
 S velük együtt benzingóz és motorzaj és léptek zaja tört be
 Lelked csak akkor kezdett éledezni érezvén a fényt
 Te pedig levegőzni vitted őt, akár egy kiskutyát, az ismeretlen utcákra
 Párizs fehér és tiszta reggelébe.

Egy pillanatra

(Pentru o clipă)

egy pillanatra. egyetlen pillanatra megáll a világ s úgy kezd pörögni múlt-
 ja felé mint egy mozifilm amelyet visszafelé játszanak le. a füst beszáll a
 kéményekbe. a magasság lehull. lépteim hátrafelé visznek. a készülődő te-
 kintetek befelé fordulnak mint egy kesztyű ujjai. a gyümölcs húsa leegy-
 szerűsödik összelapul szirmosodik. a gyümölcsből virág lesz. szívem
 magzati éjszakába süllyed nemi szervvé alakul.

Fúga

(Fugă)

Több mint hús kővé vált nő, úgy nőnek a kertben,
 mint a márványorchideák,
 kissé sápadtak, halottak,
 itt-ott réti virágok kúsznak be combjaik közé,
 s a vörös, vadon nőtt mák ott altatja selymét
 a halál után is nyírott nemi szerveken
 éles bevonattal,
 csipkés szélű növényeken,
 egy napfényes délutánon, amely józan és unalmas,
 és én, csak én tudok az elefántcsontszobrok csodáiról,
 a halott élet faragványairól
 ahol már nem kering a vér (kiszáradt ágú fatörzsek),
 s a test úgy rejti az ereket, mint vörös szalagokat színtelen dobozók.

Balázs Imre József fordításai